

22 Μαρτίου 2017

Αρχιμ. Σιλουανός Πεπονάκης: «Η ζωή των Αγίων Πατέρων της Όπτινα»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Ομιλία αφιερωμένη στους Αγίους Πατέρες της Όπτινα, πραγματοποίησε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Πέμπτη 16 Μαρτίου, ο Καθηγούμενος της Ιεράς

Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυροματίου, Αρχιμανδρίτης Σιλουανός Πεπονάκης.

Η ομιλία δόθηκε στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ 2017» που διοργανώνει ο Ναός, για 19η συνεχή χρονιά. Αφορμή ήταν η φιλοξενία στο Ναό των Ιερών Λειψάνων των Αγίων Πατέρων της Όπτινα, που μεταφέρθηκαν από την Ιερά Μονή Σαγματά και θα παραμείνουν μέχρι τις 5 Απριλίου.

Ξεκινώντας την ομιλία του, ο π. Σιλουανός αναρωτήθηκε, τι έχουν να μας πουν σήμερα με την αγία τους ζωή, αυτά τα μεγάλα άστρα, αυτοί οι μεγάλοι και σπουδαίοι άνθρωποι, οι Πατέρες της Όπτινα.

Οι άνθρωποι, τόνισε, ζούμε σε μια κατάσταση ταραχής. Κι αυτό φαίνεται κυρίως στην εσωτερική ταραχή, όπως είναι η ταραχή των λογισμών. Έχουμε ταραχή στις σχέσεις μας με τον Θεό, με τον πλησίον και ο καθένας με τον εαυτό του.

Αυτοί οι άνθρωποι λοιπόν, έρχονται για μία ακόμη φορά μέσα από την ζωή τους, που ουσιαστικά είναι η διδασκαλία της Εκκλησίας εφαρμοσμένη, να δώσουν στον κάθε άνθρωπο την λύση του προβλήματος της εσωτερικής ταραχής, που όλοι αντιμετωπίζουν.

Τι έκαναν λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι, συνέχισε. Ουσιαστικά τα έβαλαν με το κοσμικό φρόνημα και με ότι σχετίζεται με αυτό. Με την ευδαιμονία, την καλοπέραση, τον καθωσπρεπισμό κ.α.

«Κι έρχονται να μας υπενθυμίσουν ότι η λήθη του δρόμου του Θεού και των εντολών Του, μας έκανε να απομακρυνθούμε από Εκείνον.

Αποφάσισαν λοιπόν να απαρνηθούν, όχι μόνο στην θεωρία αλλά και στην πράξη, την ιδέα του κόσμου κι αυτόν τον ίδιο τον κόσμο. Γίνονται μοναχοί κι αυτή τους η επιλογή από εδώ κι έπειτα τους χαρακτηρίζει.»

Αναφέρθηκε στην συνέχεια στην αξία του μοναχισμού κι όπως αυτοί οι Άγιοι τον έζησαν. Σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας, όταν ο νους του ανθρώπου αποστατήσει από τον Θεό, γίνεται ή κτηνώδης ή δαιμονιώδης.

Κτηνώδης γίνεται ο άνθρωπος ο οποίος το στήριγμα του, την ελπίδα του, προσδοκά να τα απολάβει από την σαρκική απόλαυση.

Δαιμονιώδης είναι ο άνθρωπος ο οποίος ζει σε ένα πέλαγος εγωισμού, οίησης, αυτάρκειας, αλαζονείας κι άρα δεν μπορεί να κοινωνήσει με τον αδελφό του.

«Ο άνθρωπος μέσα στη τρυφή του παραδείσου, όπως ο Θεός τον δημιούργησε, έχει ένα και μεγάλο κατεξοχήν στήριγμα, την σχέση και επικοινωνία του με τον Θεό.

Όταν στην παράνοια του ο άνθρωπος απομακρύνεται από τον Θεό, αρχίζουν να τον περικυκλώνουν τα δεινά. Πρώτα, αυτή η απομάκρυνση του δημιουργεί φόβους, ανασφάλειες, αγωνίες. Αφήνει τον εαυτό του στο σαρκικό φρόνημα, να μεθύσει από τον ίδιο του τον εαυτό και προσπαθεί να τον υπερβεί. Αλλά αυτό δεν γίνεται. Γιατί για να υπερβεί κανείς τον εαυτό του, πρέπει να μπει στην σωτηριώδη οδό, που έδωσε ο Θεός για τον άνθρωπο.»

Στην Παράδοση της Εκκλησίας, αναπτύχθηκε ο μοναχισμός, ως ο τρόπος της θεραπείας αυτών των παρεκκλίσεων, αυτής της διαστροφής του ανθρώπου, που αντί να λατρεύει τον Θεό, λατρεύει τον εαυτό του.

Η Εκκλησία δίνει την θεραπευτική οδό και αγωγή και προτείνει στον άνθρωπο να βγει από τον εαυτό του και να ακολουθήσει τρεις βασικές εντολές.

Την υπακοή που θα τον οδηγήσει στην ταπείνωση. Την σωφροσύνη δηλαδή την παρθενία. Και την ακτημοσύνη που θα θεραπεύσει την φιλοκτημοσύνη του.

Αυτές τις τρεις μεγάλες δυνάμεις, προσπάθησαν και οι Πατέρες της Όπτινα να εφαρμόσουν στην ζωή τους. Κι όπως είπε ο π. Σιλουανός:

«Έζησαν ηρωικά, αντιστάθηκαν με κάθε δύναμη σ' αυτήν την κοσμική ροή, την οσμή του θανάτου, που έφερε στον άνθρωπο η αμαρτία.

Θα τους δούμε να γίνονται πραγματικοί τηρητές της υπακοής. Υπέστησαν διωγμούς από Εκκλησιαστικά πρόσωπα και μάλιστα τούς επισκόπους τους. Κι όμως δεν έδωσαν ούτε για μια φορά το δικαίωμα σε όσους τους πλησίαζαν, να κάνουν έναν αρνητικό λογισμό γι' αυτούς τους ανθρώπους που τους δίωκαν.

Αλλά μήπως η παρθενία τους δεν ήταν ηρωική; Απίστευτοι κόποι, τεράστιοι αγώνες για να κατασταλεί το σαρκικό φρόνημα. Με αμείωτη ένταση και ζήλο πολύ.

Αλλά και η ακτημοσύνη τους, ήταν αμίμητη. Με ένα ρούχο χειμώνα, καλοκαίρι, με ένα ζωστικό, στις απίστευτες ψυχρές θερμοκρασίες του χειμώνα.»

Ένα πράγμα κράτησαν πολύ δυνατά, την προσευχή. Το πιο δύσκολο πράγμα σε αυτήν την γη, είναι οι συνθήκες της προσευχής. Αν κάποιος παραδοθεί στην προσευχή με πνεύμα πραότητας και ειρήνης, τότε θα αρχίσει δειλά- δειλά να καταλαβαίνει, αυτό που κατάλαβαν κι αυτοί οι άνθρωποι. Να μεταποιείται το είναι του. Να γίνεται από άνθρωπος ταραχής, άνθρωπος της ειρήνης.

Και όπως σημείωσε στο τέλος του λόγου του:

«Οι Άγιοι Πατέρες της Όπτινα στο τέλος, ήταν ευχέτες υπέρ όλου του κόσμου. Οι άνθρωποι αυτοί, πρώτα καθαρίστηκαν, ενώθηκαν με τον Θεό και τώρα μπορούν να βοηθήσουν τον κάθε άνθρωπο να συνδεθεί μαζί τους.»

Πηγή: vimaorthodoxias.gr